

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 561/2016
18.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Биљане Синановић, Бате Цветковића, Радмиле Драгичевић-Дичић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног П.П., због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. М.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ивањици К бр. 1547/10 од 06.11.2015. године и Вишег суда у Чачку Кж бр. 70/16 од 14.03.2016. године, у седници већа одржаној дана 18.05.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.П., адв. М.М. поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ивањици К бр. 1547/10 од 06.11.2015. године и Вишег суда у Чачку Кж бр. 70/16 од 14.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици К бр. 1547/10 од 06.11.2015. године окривљени П.П. оглашен је кривим због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 2. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од осам месеци.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати судски паушал у износу од 3.000,00 динара док ће о трошковима кривичног поступка суд одлучити посебним решењем а на основу члана 262. став 2. ЗКП. Окривљени је обавезан да на име имовинскоправног захтева за накнаду штете исплати оштећеним предузећима „М.Р.“ доо из И. износ од 570.000,00 динара, а предузећу „Ј.и.“ ДОО из И. износ од 103.869,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж бр. 70/16 од 14.03.2016. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног П.П. и његовог браниоца, а првостепена пресуда, потврђена.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Ивањици К бр. 1547/10 од 06.11.2015. године и Вишег суда у Чачку Кж бр. 70/16 од 14.03.2016. године захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног П.П., адв. М.М., због повреде закона, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине обе нижестепене пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног П.П., адв. М.М., Републичком јавном тужиоцу, у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство седници већа није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.П., адв. М.М., је неоснован.

Иако се у захтеву не наводи конкретна повреда закона из члана 485. став 4. ЗКП због које је окривљеном путем браниоца дозвољено подношење захтева за заштиту законитости, из образложења захтева произилази да је поднет због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 5. став 1. и члана 61. став 6. КЗ. Наиме, у захтеву се истиче да се у правноснажној пресуди која је предмет захтева ради о пресуђеној ствари будући да радња кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 2. КЗ улази у конструкцију продуженог кривичног дела и представља јединствену целину са радњом за коју је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом Основног суда у Шиду бр. 3К-752/12 од 28.08.2014. године и Вишег суда у Сремској Митровици бр. 2Кж1-214/14 од 07.11.2014. године а издржава казну по правноснажној пресуди Вишег суда у Сремској Митровици К бр. 166/11 од 25.10.2012. године.

Како, по наводима захтева у време извршења кривичног дела у питању (током 2009. године) према одредбама Кривичног закона који је важио до краја 2009. године није било предвиђено постојање продуженог кривичног дела него се радило о правној конструкцији установљеној судском праксом, то се суд није могао позивати на одредбу члана 61. став 6. КЗ, а што је у правноснажној пресуди учинио и тиме поступио супротно одредби члана 5. став 1. КЗ, не примењујући закон који је важио у време извршења кривичног дела а који је повољнији за окривљеног. По ставу браниоца сва касније откривена кривична дела која чине предмет продуженог кривичног дела, не могу бити предмет посебног накнадног утужења, а све због одредбе да се једном лицу не може два пута судити за исту ствар.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује као неосноване. Истим се понављају наводи жалбе браниоца окривљеног изјављене против првостепене пресуде по основу идентичне повреде закона, који је другостепени суд оценио као неосноване и за ту оцену као и за заузето правилно правно становиште да се у конкретном случају не ради о пресуђеној ствари тј. да првостепени суд није учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, у својој пресуди на страни 2 изнео правилне разлоге које прихвата и овај суд и на њих упућује, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Дакле, како је у правноснажној пресуди правилно примењена одредба члана 61. став 6. Кривичног закона који је важио у време извршења кривичног дела а изменама и допунама Кривичног законика („Службени гласник РС“, бр. 72/2009 и 121/12) након извршења кривичног дела а пре пресуђења, одредба члана 61. став 6. није мењана у смислу да је повољнија за окривљеног већ управо супротно, то је правилан закључак изнет у правноснажној пресуди да је суд применом одредбе члана 61. став 6. КЗ која је важила у време извршења кривичног дела применио најповољнији закон за окривљеног када је нашао да предметно кривично дело не улази у састав продуженог кривичног дела са кривичним делима за која је окривљени правноснажно осуђен пресудама Основног суда у Шиду К бр. 752/12 од 28.08.2014. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 бр. 214/14 од 07.11.2014. године те пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К. бр. 166/11 од 25.10.2012. године, већ представља посебно кривично дело.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.